

Del af Repræsentationen, og jeg skal derfor her indskrænke mig til at bemærke, at denne Sag vistnok fra adskillige af de ærede Herrer's Side tages noget for let. Man tror, at det andet Thing, fordi det nu er saa enigt med Regjeringen og siger Ja til det Meste af det, der forlanges, vil være ligesaa velvilligt lige overfor enhver Regjering, men det er muligt, at man der foregænger sig ikke saa ganske lidt. Jeg skal minde om, hvorledes det andet Thing, da i sin Tid Valgmenighedsagen første Gang forelaa, stillede sig overfor en Regjering, der dog maatte siges at være Rjød af dets Rjød og Ben af dets Ben. Det er meget muligt, at hvis det nuværende Flertal her kommer til Møret, vil Tilstanden heri Thinget blive nogenlunde idyllisk, og at Alt vil gaa let og sikkert fra Haanden, men det er ogsaa meget muligt, at den samme Kamp, som nu føres her, da lige fuldt vil indtræde, men paa et andet Sted og paa anden Maade. — Naar nu et Flertal i Kraft af sin Fordring om, at Regjeringen skal være i Overensstemmelse med det, vil forkaste hele Finantsloven, kan jeg ikke være med dertil, og jeg betragter det som en Selvsjæle, at de forskjellige Mindretal, der findes her i Thinget udenfor det ærede Flertal, alle ere enige om ikke at ville være med dertil. (Afbrudelse af Brint her.) Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds minder mig om, at der dog er et Mindretal, som utvivlsomt vil være med, men som jeg glemt at tage Hensyn til. — Man kan have forskellige Meninger om den nuværende Regjering og desuagtet mødes i Enighed om, at det vilde være stor Uret imod denne Regjering, desuom man overfor det vilde benytte det yderste konstitutionelle Midde. Jeg tror, at den nuværende Regjering's Sæderstæthed er ubestridelig, og jeg tror ligeledes, at dens Dugttighed saavel i Debatten som i Forretningernes Ledelse er høvet over al Tvivl, men ere disse to Betingelser tilstede, saa kan man ikke nægte, at nogle af de vigtigste Fordringer, der maa stilles til en Regjering, fyldestgjøres af denne. Det synes mig, at et saadant yderliggaaende Midde som Nægtelsen af Finantsloven ikke bør anvendes undtagen overfor et virkelig frihedssjændt Ministerium, og hvis vi nogeninde faae et Ministerium, som det Drøftede i 1854, saa vil jeg være med til at anvende det, men heller ikke før. Hvis nu altsaa det Forslag, som der her gjøres paa at nægte Finantsloven, mislykkes — og jeg haaber, at det vil mislykkes — saa vil Lovforslaget endnu idag gaa over i det andet Thing, hvor jeg antager, at det snart vil kunne blive færdigt, saa at altsaa Samlingen snart vil kunne sluttet. Jeg tror, at Folkethinget i Nar ikke er gaaet udenfor sin virkelige berettigede Bevillingsmyndighed, og jeg vil derfor for mit Bekomnende fraraade den høie Regjering, hvis Planer jeg i Dvrigt selvsjælgelig ikke kender, at søge at faae nogen Forandring i Lovforslaget,

som det nu foreligger, tilveiebragt i det andet Thing. Hvis nu altsaa Samlingen i en nær Fremtid maatte blive sluttet, saa ville vi vistnok Alle med Glæde vende hjem, men det er rigtignok et sørgeligt Tilbageblik, som da aabner sig, thi denne Samling overgaa alle de foregaaende i Ufrugtbarhed. Naar jeg undtager Myntfagen, som ganske vist var en Sag af stor Betydning, saa forekommer det mig, at alt det Uidet, der kan tænkes at blive færdigt, er rene Smaating, og at Alt af nogen Betydning bliver liggende, men dette er efter min Mening en stor Ulempe for vor hele konstitutionelle Liv. Det er ingenlunde min Mening, at det skulde være Opgaven, at der hvert Nar blev et halvt Hundrede Love færdige; det var maaske nok med 20 eller endog 10, naar det blot var gode Love. Jeg kunde altsaa godt nøies med færre Love, og jeg tror, at de Reformers, som de Herrer haade saa særdeles stor Tver med at faae frem, i Virkeligheden slet ikke ere saa paatrængende nødvendige. Der er mange af dem, med Hensyn til hvilke jeg kan sympatisere med de Herrer, men hvor jeg ikke kan faae Dinene op for den store Nødvendighed, som ligger i at faae dem presede saa stærkt frem. Paa den anden Side er der ganske vist ogsaa Forhold, som i høj Grad lide ved, at der ikke kan træffes en endelig Ordning, og jeg vil i den Henseende fortrinsvis nævne Omordningen af de geistlige Lønningsforhold. Jeg kan ikke se rettere, end at vi her have et Tilfælde, hvor det, hvert Dag der gaar, medfører de største Ulemper, at man ikke har kunnet blive enig om en anden Ordning, men i denne Sag kan jeg ikke bebrejde Regjeringen nogen Mangel paa Smødekønnen. Jeg kan altsaa godt nøies med, at der bliver færre Sager bragt til Ende, men saa skulle vi ogsaa slippe paa kortere Tid og ikke spille vor Tid med at ligge herinde et halvt Nar til ingen eller liden Nytte, hvorved vi lide os op og blive fjede af vor Virksomhed, ligesom ogsaa Befolkningen slet bliver fjede af os. Det har en uhyre lammende Virkning paa vor Virksomhed, naar vi skulle forhandle med den glade Bevidsthed, at der kommer Intet ud af det Altsammen. Jeg skal minde om, hvorledes Behandlingen af Toldfagen fra Først til Sidst var lammende af denne Bevidsthed. Jeg havde nu forresten troet, at denne Bevidsthed vilde have bevirket nogen Forkortelse i Forhandlingerne, men dertil har jeg dog ikke sporet Noget endnu. Lige nu vil Finantslovsforslaget for os og spørge, om det uheldige Forhold imellem Regjeringen og Thinget har affpeilet sig i dette Lovforslags Indhold, saa skal jeg erkjende, at den Mistillid, som desværre fra Flertallet's Side næres til Regjeringen, ikke har vist sig, hvor der var Spørgsmaal om Lønningsforhøielse, idet man tværtimod maa sige, at hvert eneste Stilling, som Regjeringen paa Finantsloven har forlangt hertil, har Folkethinget bevilget. Der er ogsaa adskillige